

Zpráva kurátorky FS ČCE v Chrástu za rok 2006

Bratři a sestry,

výroční sborové shromáždění slouží m.j. i k ohlédnutí a ke zhodnocení dění ve sboru za uplynulý rok.

Pro chrástecký sbor byl uplynulý rok vpravdě rokem přelomovým, protože sbor po mnoha letech administrování získal svého duchovního, i když ne na stoprocentní úvazek.

Bratr farář Karel Šimr i jeho manželka Hana se věnují velmi aktivně duchovní službě v Chrástu. Karel pracuje nejen jako farář ve sboru v Chrástu, ale i v Charitě a Diakonii. Aktivně navazuje spolupráci s ostatními církvemi a s Obecním úřadem v Chrástu u Plzně. Stará se také o pořádání kulturních akcí v chrásteckém sboru. Hana i Karel využívají své hudební vzdělání k aktivnímu hudebnímu doprovodu bohoslužeb. Myslím, že Farní sbor ČCE se stal plně integrovanou součástí obce a má co nabídnout svému okolí.

Sbor ČCE v Chrástu u Plzně také oslaví příští rok 60.leté výročí svého založení. Rozhodně není samozřejmé, že v Chrástu je i po 60-ti letech místo, kde se pravidelně zvěstuje evangelium, tedy biblická radostná zvěst. Každou neděli se scházíme k bohoslužbám, probíhá příprava katechumenů, tedy lidí, kteří se rozhodli přijmout křest, připravuje se zahrada na otevření Mateřského centru, které v ní získá prostor, kde mladé maminky budou moci trávit čas se svými dětmi apod. Činnost se bude i nadále, dá-li Pán, rozšiřovat.

Kolik jen různých organizací, spolků, politických stran apod. vzniklo, léty se přežilo a zase zaniklo. Církev je zde již přes 2000 let a je zde proto, že není zájmovou organizací, ani spolkem, či politickou stranou, ale sborem lidí, kteří si uvědomili, že na svůj život nestačí sami. Přijali proto Boží pozvání a Boží vedení pro své životy. Církev není dokonalá, není sdružením dokonalých lidí, církev a její členové jsou chybující, ale církev má pro každého jednotlivce důležitou zprávu. Zprávu, která dokáže měnit lidské životy, zprávu, která sahá až za hranice našeho chápání skutečnosti. Tu chce nabídnout i naší obci.

Sbor prošel ve své historii mnoha proměnami a musel čelit mnoha problémům. Starší členové sboru pamatují válečná léta, kdy kromě nedostatku všeho, co je k životu třeba, šlo mnoha lidem i o život ohrožovaný ze strany hitlerovského agresora. Také v dobách vlády jedné strany neměl sbor příliš na „růžích ustláno“. Komunistická propaganda na jedné straně hlásala svobodu vyjadřování, náboženství apod. a na druhé straně vedla dokumentaci o každém, kdo se ke Kristu hlásil, aby mu mohla ve vhodné chvíli znepříjemnit život. Neváhala také vsadit člověka do vězení za vyjádření vlastního názoru. Ani teď v kapitalismu, přestože svobodu vyjadřování máme, není zvěstování evangelia nic snadného. Ale zvěstování evangelia nebylo snadné nikdy. Už v dávných dobách byli nepohodlní křesťané předhazováni lvům.

Dnes křesťan musí čelit mnoha věcem. Musí především bojovat sám se sebou. Bojovat se svou vlastní nedokonalostí, se strachem, se svou přílišnou závislostí na věcech světa, se svou leností, pokřiveností a snahou vystačit si sám. Mnoho z vás navíc čelí zdravotním problémům, problémům ve vztazích v rodině, přetíženosti prací a mnoha dalším věcem. Nikdo z lidí, ač věřících, nebo nevěřících nemá a nikdy nemělo život jednoduchý a bezproblémový. Setkáváme se s nezájmem lidí, se lží, s egoismem, s povrchností a dalšími věcmi, které nás trápí a kterými jsme i my, věřící lidé v různé míře postiženi. Uvědomujeme si, že i v církvi se lze setkat s věcmi, které sem nepatří. Nikdo však není dokonalý, takže je třeba počítat s tím, že

kdekoliv, kde lidé přicházejí do vzájemného kontaktu, může dojít v různým náhledům na věci o nichž se komunikuje a může dojít i rozepřím nebo hádkám.

Není to nic překvapivého ani nečekaného. Jsme lidé různí a různě obdarovaní i pokřivení. Přesto však jeden druhého potřebujeme.

I v dnešním světě, který často vypadá, jako kdyby se nedělo nic dobrého, je třeba hledat a proaktivně vytvářet kvalitní mezilidské vztahy. Nenechme se vmanipulovat do postoje, že nic už nemá smysl. Ano, člověk snadno podlehne depresi, když vidí, co se děje na politické scéně, jak často se konflikty mezi lidmi řeší nenávistí „až za hrob“, jak se prolévá krev nevinných lidí, jak mnozí trpí pod útlakem samozvaných vládců, jak se zisk stal alfou i omegou pozornosti lidí, jak mladé rodiny zápasí o základní potřeby, jak se zneužívají lidé, kteří pomáhají, jak se rozkrádá majetek, „tunelují“ se banky, rozprodává státní vlastnictví, vedou se boje o moc, atd.

Často se nám zdá, jako kdyby pro dobro nebylo ve světě místo. Ale nemylme se. Je řada lidí, kteří dokáží na misku vah toho dobrého přidávat svůj podíl, který, jakkoli malý, tvoří protiváhu tomu zlému. Jsou lidé, kteří dokáží sloužit, i když z toho takzvaně „nic nemají“. To, že nejsou příliš vidět, není jejich vina.

Je na nás křesťanech, abychom se přes všechny své viny a pády se dokázali znovu zvednout a jít. Kam? Na cestu, kterou nám ukazuje Kristus. Být křesťanem, znamená být hříšníkem, tedy člověkem, který se, stejně jako jiní lidé občas odchyluje od Boží cesty a dává přednost svévoli. Ovšem být křesťanem také znamená neztrácet naději pro sebe ani pro druhé. Musíme mít odvahu vstát z bláta hříchu do kterého často padáme, nechat si umýt ruce i srdce samotným Kristem a pak jít s ním dál. Snažit se mít rád sebe i druhé lidi. Každého bez výjimky. Toho kdo mne má rád, i toho, kdo mne nenávidí. Je třeba jít dál i při vědomí, že sám toho mnoho nedokážu. Nejde totiž o naše dílo, které by záviselo na našich snahách a schopnostech. Jde o dílo zmrtvýchvstalého Krista, které máme dosvědčit a světu přiblížit. Jde o jeho království, které není z tohoto světa, takže na něm nijak nezávisí. Ale my jsme tu proto, abychom k němu pro sebe i pro druhé pod Božím vedením hledali cestu. Proč? Protože Kristus je jedinou jistotou pro náš život. Vše ostatní stojí na vodě, protože On nám nabízí život věčný.

Libuše Klasnová, kurátorka sboru